

JOHANNES FREDERIKUS ANTONIUS

Geboren **woensdag 03 mei 1916**

Overleden **dinsdag 07 april 1981**



Jan werd geboren in een ziekenhuis te Enschede omdat hij al met zeven maand het levenslicht aanschouwde. Zodoende moest hij de eerst tijd in een couveuse blijven. Na op krachten te zijn gekomen mocht hij naar huis, staande op de Grotestraat hoek Ennekerdijk te Borne.

Als peuter z'n broer Bernhard vaak met hem wandelen in de wandelwagen. Het is een keer voorgekomen dat Bernhard voor paard moest spelen en het wandelwagentje voort moest trekken. Uiteraard ging het op een gegeven ogenblik veel te wild, en ja hoor, het wagentje viel om en Jan kwam er onder te liggen. Dat was dus feest, Jan helemaal van de kaart en moeder erg boos.

Gezien Jan nogal een beetje bang was in het donker, moest zijn broer altijd met hem mee naar bed. Dit resulteerde menig maal in stoeipartijen. Een keer tijdens het zogenaamde 'bok schieten' werd hij zelfs door zijn broer per ongeluk uit het bed geschopt. Als het eindelijk op langelaast rustig werd, kwam moeder naar boven en deed de lampen uit.

Rustig geslapen werd er niet altijd. Op een keer is Jan midden in z'n slaap door een kat gewekt, en wel op een niet al te plezierig manier. Ze sliepen in die tijd nog in een bedstee. Op onverklaarbare wijze is de kat des huizes op de zolder van de bedstee geklommen en daar aangekomen vond het beest het een goed idee ter plekke z'n behoefte te doen. Helaas, Jan lag er onder te slapen en werd nat!! Andermaal werd hij van muizen wakker, die het nodig vonden te gaan spelen in zijn met stro gevulde kussen.

Toen Jan elf jaar oud was is zijn moeder overleden, waarna het verzorgen van het gezin door zijn zuster Johanna (Jo) werd overgenomen.

Op dertienjarige leeftijd is hij van school gegaan, ondanks het feit dat hij erg goed kon leren, en is bij zijn vader en broer in de slagerij gaan werken. Hij heeft het daar niet erg lang volgehouden want het boterde niet altijd even goed tussen hem en z'n broer. Toen hij veertien was kreeg hij een baan als loopjongen bij kruidenier Hulshoff in Borne. Hij heeft het daar menig jaar volgehouden.

Dans les heeft hij ook gehad in die jaren en wel bij Rottinck in Borne. De militaire dienst hoefde hij niet te vervullen gezien zijn broer er al in was geweest. Jan leek ook niet erg veel op z'n broer. Het waren twee verschillende karakters. Jan zat graag thuis, hij was heel creatief en mocht ook graag lezen. In zijn vrije tijd zat hij vaak te tekenen.

In de tijd dat Jan bij Hulshoff werkte, heeft hij 's avonds kans gezien zijn middenstandsdiploma alsnog te halen. Toen er bij EPA (Eenheids Prijzen Almelo) in Hengelo een chef voor de kruideniers afdeling werd gevraagd heeft Jan hierop gesolliciteerd en is het hem gelukt de baan te bemachtigen. Tijdens zijn dienst bij EPA heeft hij ook het etaleurs vak geleerd van de aldaar gevestigd etaleur. Gezien zijn creatieve aanleg, ging het hem dan ook goed af. Na enige tijd in Hengelo te hebben gewerkt werd Jan overgeplaatst naar de Almelose vestiging van EPA. Hier is het dan ook geschied dat hij zijn toekomstige echtgenote ontmoette, Wilhelmina Maria Dik. Zij had al vier jaar verkering met een automonteur. Jan en Mien gingen wel met elkaar om, dus moest Mien een keuze maken tussen de twee. Resultaat, Jan en Mien werden verloofd!

Na een paar jaar verkering zijn ze op vrijdag 25 juni 1943 gehuwd te Almelo.



Tot aan het einde van de oorlog (mei 1945) hebben ze bij Wilhelmina haar (Mien) ouders ingewoond in de Irisstraat 40/42. Hier is hun eerste kind geboren, *Johanna Angela Maria* (Joke.) Niet lang na de geboorte van Joke waren ze in de gelegenheid een bovenwoning te huren boven een zaak aan de Bornsestraat ongeveer te hoogte van de Weth. van Dronkelaarsplein -Ossenkoppele. Hier is hun tweede kind in 1947 geboren, *Angela Johanna Wilhelmina*. Niet lang hierna kregen ze te horen dat er een kruideniers zaak te koop was aan de Bornsestraat 249 ongeveer ter hoogte van de Christoffelstraat. Deze zaak was van Fikkert (de schoonouders van Wilhelmina haar zuster, Lies). Na lang overleg is besloten de zaak op 18 januari 1949 over te nemen van de Fikkert's voor een bedrag van f4000. Hij heeft nog geld geleend van zijn broer Bernhard, waarbij hij een document moest ondertekenen om af te zien van zijn kindsdeel bij evt. overlijden van zijn vader!

Hier is hun derde kind in 1949 geboren, *Bernardus Wilhelmus Hendrikus* (Wim). De zaak hebben ze ca. twee jaar gehad. Toen bleek dat er weinig toekomst meer in zat hebben ze besloten het maar weer te verkopen, in november 1952.

Destijds, vlak na de oorlog, was de economische toestand van Nederland niet al te rooskleurig. De regering propageerde emigratie en menigeen besloot dan ook maar een nieuwe toekomst op te bouwen in het buitenland. Zo ook Jan en Mien. Zij zijn eind 1952 vertrokken naar Australië. Na een lang boot reis van zes weken op de ms. Johan van Oldenbarneveldt zijn ze gearriveerd in Melbourne op vrijdag 13 december 1952, de hoofdstad van de staat Victoria, gelegen aan de zuidkust van Australië.



Vanaf de havenstad, Port Melbourne, zijn ze met de trein verder gereisd naar Bonegilla, een begrensde landelijke plaats in het lokale bestuursgebied van de stad Wodonga in het noordoosten van Victoria, Australië, 10 kilometer ten oosten van Wodonga en ongeveer 300 kilometer ten noordoosten van Melbourne. In de telling van 2016 had Bonegilla en het omliggende gebied een bevolking van 693. Hier was een emigrantenkamp gevestigd. Deze was vroeger een legerplaats waarbij de bebouwing bestond uit nissan huts.

Bij aankomst op het camp bleek Bill (Wim) kinkhoest te hebben en moest hij opgenomen worden in het ziekenhuis aldaar. Zijn twee zussen volgden niet lang daarna. Jan en Mien mochten maar eens per week, op zondag avond, op bezoek bij hun kinderen.

*gegaan, maar even 'tsoo, We moesten twee jaar blijven
anyway. Het ergste was dat jullie alle drie de kinbrest
kregen, jy had het op de boot al opgelopen, wat we
toen nog niet wisten, 'tsoo jy was de eerste die het
hospitaal inging. Toen Yoke, en nog ^{later} Angela.
We mochten jullie hier op 'tsoondag voor een uurtje
naar je kunt je voorstellen wat dat was.
Jullie lagen op de beranda, dat was afgesloten met
vliegen gaas, en 's avonds hadden ze van die rol
gordijnen er voor. Ik ging iedere avond naar dat
rotte hospitaal, en dan kon ik door de kierjes-jullie
hier liggen. Ik moet voorzichtig zijn want dat maakt
niet, en ik wou ook niet dat jullie mij konden zien
Endan ging ik maar weer fankend naar die rot tent.
Dat was niet de beste tyd.*

Terwijl zijn vrouw daar met de kinderen achterbleef, is Jan, op 17 feb. 1953, samen met een andere Nederlander liftend naar Melbourne gegaan op zoek naar werk. Dit is hem gelukt. Hij kreeg een baan in Olinda, een dorpje in de Dandenongs (een bergketen ca. 40km buiten Melbourne). Vreemd genoeg was dit bij een landgenoot die een klein bedrijf in lederwaren bezat. Hij kon daar ook een huis krijgen, maar deze was midden in "the bush" waarbij de toegang via een zand voetpad was. Vanwege een niet al te hoog salaris moest hij naar ander werk uitzien want hij wou het gezin weer herenigd hebben. Uiteindelijk kon hij een goed betaalde baan krijgen in een fabriek, in de nacht ploeg. Na drie maand alleen in Melbourne te hebben gezeten kon hij zijn gezin over laten komen.

Ze zijn vertrokken uit Bonegilla op 11 maart 1953, 'ochtends op half zes om naar Holmesglen (ca. 10km buiten de stad) te gaan. Hier konden ze een tijdelijk onderkomen krijgen, wederom in een emigranten hostel aldaar. Naar aanleiding van een advertentie in een krant, zijn ze drie maand later, op een zondag middag met de bus, opzoek gegaan naar een woning die in Moorabbin te huur stond. Het betrof hier de helft van een huis in 5 Small Road dat bewoond werd door Joodse immigranten uit Hongarije. Ze kregen twee kamers ter beschikking, een woonslaapkamer en een gewone slaapkamer voor de kinderen. Ondertussen had Jan weer een ander baan gekregen in een fabriek (Davies Pty. Ltd.) waar skaai werd gefabriceerd.

Tijdens hun verblijf in Moorabbin werd Jan getroffen door een arbeidsongeval, waarbij hij zijn rug zwaar blesseerde. Later zou blijken dat hij een hernia had opgelopen. Hij moest drie maanden wachten alvorens z'n AOW uitkering werd goedgekeurd. In die tijd was het uiteraard onmogelijk huur te betalen. Maar toen Jan dan uiteindelijk z'n uitkering kreeg, weigerde zijn huurbaas achterstallig huur in ontvangst te nemen.



Na een revalidatie periode is de familie in 1954 verhuisd naar Oakleigh, een klein plaatsje ongeveer 14km ten zuidoosten van Melbourne. Hier konden ze een oud herenhuis (ca. 100 jaar oud) huren van een oude vrijgezel, Percy Gordon Anderson van beroep "case maker", in Oakleigh Street. Ze konden dit via vrienden die ze had gemaakt, Mr. & Mrs. Fitzsimmons, huren. De heer Fitz was een kapper in Oakleigh waar Bill is

geweest voor een broodnodige knip beurt. De familie Fitz waren z.g. “true blue Aussies” (echte Australiërs). Ze waren meer dan bereid om immigranten te helpen! Ze bleven vrienden van de familie Nijhuis tot in de jaren zestig!



In deze periode is Jan te werk gegaan bij een groot limonade fabrikant, Cottees. Hij moest al de winkels waar het desbetreffende merk limonade werd verkocht, voorzien van allerlei reclame affiches. Hierbij moest hij zelf ook bepaalde affiches zelf ontwerpen dus kon hij weer gebruik maken van zijn opgedane ervaring in Holland als etaleur. In 1958, niet

lang na de geboorte van zijn vierde kind , *Hendrikus Bernardus Johannes*, is het gezin weer verhuisd , dit maal naar Clayton. Deze plaats lag 5km verder op. Ze moesten verhuizen nadat hun huurbaas problemen begon te maken betreffende huur dat volgens hem niet betaald was. Hij was een oude man, aan de drank geraakt en niet voor reden vatbaar, dus had Jan geen keus meer dan te verhuizen.

Inmiddels was Jan zijn eigen bedrijf begonnen, het vervaardigen van allerlei soorten pouffes.



Gezien de relaties die hij had overgehouden tijdens zijn periode bij Davies Pty. Ltd., kon hij tegen niet al te hoge prijzen, skaai inkopen.



De zaken gingen uitstekend en in een niet al te lange tijd had hij zoveel geld bij elkaar gespaard dat hij zijn eigen stuk grond kon kopen en een huis laten bouwen.



In 1960 was het huis gereed en verhuisde het gezin voor de zevende keer, nu was het Mooroolbark waar neergestreken werd. De zaak bloeide als nooit tevoren, inmiddels had Jan ook een naam voor zijn bedrijf bedacht:- “Hackelis Plastic Products”. Uiteraard was de naam voor de echte Australiër nauwelijks uit te spreken maar dat deerde Jan niet.



De daarop volgende jaren waren de zogenaamde gouden jaren voor Jan en zijn gezin. Maar zoals zo vaak gebeurt bij éénmans bedrijven, bleek de werkdruk toch te zwaar voor een persoon en werd Jan getroffen door een zenuwzinking.

Na een lange herstel periode is Jan verder gegaan met zijn bedrijf, dit maal geassisteerd door een compagnon. Helaas bleek de gekozen oplossing niet de juiste en moest Jan zijn bedrijf verkopen - het was 1968.

In november 1968 is zijn oudste zoon, Bill en zijn dochter, Angela naar Nederland vertrokken. Ze gaan op werkvakantie en zullen daar waarschijnlijk een jaar blijven. Het leven zit vol verrassingen, en zo gebeurde het Angela haar toekomstige echtgenoot ontmoette. Zoals toen gebruikelijk was werd de mening v.d. familie gevraagd. Deze waren er niet mee eens (haar keuze voldeed niet aan de eisen). Jan was erg bezorgd, hij kon het niet verkroppen dat de familie hierdoor met elkaar overhoop lag. Dus besloten Jan en zijn vrouw hun twee kinderen achter na te reizen en terug te gaan naar het vaderland.

Hij verkocht zijn huis in Mooroolbark en vertrok met gezin, inclusief zijn schoonmoeder, *Maria Angela Pragt-Klöne* op de m.s. Ellinis richting Nederland.



Ze arriveerden daar op 17 mei 1969, en uiteraard gingen ze weer terug naar Almelo. Ze kregen daar een huis toegewezen in de Gagelstraat, nummer 39. Jan kreeg een baan als conciërge bij Soweco. Gezien zijn opleiding en ervaring opgedaan in Australië was dit een bittere pil voor hem. Toch zinde het hem aardig terug te zijn in Nederland, en groot was dan ook het dilemma toen zijn dochter Angela trouwde en terug keerde naar Australië. Wat te doen? Zijn vrouw Mien was erg ongelukkig, ze kon zich niet weer aanpassen aan het Nederlandse leven.

Het was inmiddels alweer 1972. Zijn zoon Bill is in september getrouwd en is gaan wonen aan de Schoolstraat 85. Na lang aarzelen en overleg is toch maar besloten terug te keren naar Australië - het was zaterdag 23 december 1972.

Daar aangekomen is het gezin weer gaan wonen in Mooroolbark. Jan kon weer een baan krijgen, deze keer bij zijn schoonzoon (Angela haar echtgenoot). Daar is hij nog een poos gebleven totdat hij weer zoveel last kreeg van zijn hernia dat hij zich moest laten afkeuren.



In die periode is Jan met z'n gezin weer verhuisd, nu naar 10 Felix Grove in Mooroolbark. Hij heeft dit huis kunnen kopen van zijn schoonzoon Frank zijn broer, Roy.

Jan mocht nog een aantal jaren genieten van zijn pensioen alvorens plotseling te overlijden, een maand voor zijn vijfenzestigste verjaardag. Het was 7 april 1981. De doodsoorzaak is nooit precies achterhaald, maar men vermoedt dat het of een hartaanval, of een hersenbloeding is geweest.



Jan is begraven op de algemene begraafplaats in Templestowe, 'n rustig dorpje op ca. een half uur rijden van Mooroolbark. Zijn graf ligt op 'n heuvel, dicht bij de ingang in het z.g. "lawn" gedeelte, graf nr. H10.

----- ***** -----

Jan zijn echtgenote Wilhelmina (Mien) is na zijn dood eerst blijven wonen in het huis aan Felix Grove. Inmiddels was het huis aangekocht door *Hendrikus Bernardus Johannes (Harry)*. Wilhelmina gunde Harry zijn eigen privacy, dus besloot ze een z.g. “Granny Flat” (een compleet ingerichte zelfstandige woonunit) te laten plaatsen in de achtertuin van 10 Felix Grove. Zo hadden ze beide een eigen huis en toch kon Harry zijn moeder desgewenst helpen waar nodig op dit, haar oude dag.

Tijdens de jaren 1981-1990 is Wilhelmina nog drie keer in Holland geweest alwaar ze logeerde bij haar zoon Bernardus (Bill) aan de Schoolstraat te Almelo. Ze bleef dan meestal voor een periode van ongeveer zes weken. Dit waren voor haar gelukkige tijden, op bezoek bij haar zoon.

Harry is in 1989 getrouwd en dus verhuisd naar Lilydale. Het huis aan Felix Grove kwam leeg te staan en is aangekocht door *Benardus Lubbers*, de echtgenoot van Wilhelmina haar dochter Angela. Zodoende kon de Granny Flat van Wilhelmina daar eerst blijven staan. Helaas zijn Angela en Benny in 1991 van elkaar gescheiden en is Angela tijdelijk gaan wonen in het huis aan Felix Grove tot dat ze een geschikte woning kon vinden voor haar en haar twee zoons, Benjamin en Daniel. Na een voor Angela zeer moeilijke periode kon ze eindelijk een woning vinden in Montrose. Nadat ze verhuisd was bleek het ook nodig voor Wilhelmina te verhuizen gezien *Benardus Lubbers* het huis aan Felix Grove wou verkopen. Het bleek mogelijk de flat te laten verplaatsen naar 4 Greenslopes Drive alwaar Wilhelmina haar oudste dochter Johanna (Joan) woonde samen met haar echtgenoot Frank en zoon Tim.

Daar is zij blijven wonen in redelijke gezondheid totdat ze te horen kreeg dat ze leed aan aalvleesklierkanker. Het was mei 1994. Ze heeft nog een operatie ondergaan maar het mocht niet meer baten. Ze overleed in februari 1995 op 79-jarige leeftijd. Volgens haar wens is ze gecremeerd. Haar as is begraven op Churchill Island, onder een tea tree alwaar er een prachtig uitzicht is op zee.

----- ◇◇◇◇ -----